

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, van 29 juli 2011 in zaak nr. 11/16132 in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 juni 2010 heeft de minister van Justitie, voor zover thans van belang, een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 13 april 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 juli 2011, verzonden op 3 augustus 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dit besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag (lees: op het gemaakte bezwaar) neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 augustus 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2.2. De vreemdeling heeft een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'conform beschikking minister', bedoeld in artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000).

Uit een telefoonnotitie van 21 april 2010 blijkt dat een medewerker van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND-medewerker) op 15 april 2010 de gemachtigde van de vreemdeling heeft opgebeld met de vraag of de vreemdeling de beperking van de aangevraagde verblijfsvergunning wil wijzigen, aangezien volgens een advies van het Bureau Medische Advisering van 1 maart 2010 een medische noodsituatie is te verwachten bij het staken van de medische behandeling van de vreemdeling en die behandeling in Libië niet mogelijk is, en de minister een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'medische noodsituatie' alleen kan verlenen op een daartoe strekkende aanvraag. Voorts blijkt uit deze telefoonnotitie dat de gemachtigde na overleg met de vreemdeling de IND-medewerker op 21 april 2010 heeft teruggebeld en hem te kennen heeft gegeven dat de vreemdeling instemt met de voorgestelde wijziging van de beperking van de aangevraagde verblijfsvergunning naar 'medische noodsituatie'.

Bij het besluit van 29 juni 2010 heeft de minister de aldus gewijzigde aanvraag afgewezen en ambtshalve krachtens artikel 64 van de

Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bepaald dat uitzetting van de vreemdeling tot 29 juni 2011 achterwege blijft.

2.2.1. In de grief klaagt de minister dat de rechtbank over het beroep van de vreemdeling op het vertrouwensbeginsel ten onrechte heeft overwogen dat de enkele stelling dat de IND-medewerker bij de behandeling van de aanvraag van de vreemdeling in eerste instantie over het hoofd heeft gezien dat de vreemdeling een gevaar voor de openbare orde vormt niet wordt gevolgd, omdat de vreemdeling bij de aanvraag een besluit van 15 september 2008 waarbij de minister zijn ongewenstverklaring heeft opgeheven, heeft gevoegd en veeleer aannemelijk is dat een gewijzigde belangenafweging is gemaakt ná voormelde telefoonnotitie, welk oordeel steun vindt in het feit dat de IND-medewerker naar de gemachtigde van de vreemdeling heeft gebeld, hoewel zowel een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'conform beschikking minister' als onder de beperking 'medische noodsituatie' kan worden afgewezen omdat de vreemdeling een gevaar voor de openbare orde vormt. Voorts klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat dit te meer klemmt nu de vreemdeling vanaf 29 juni 2011 geen rechtmatig verblijf meer heeft vanwege het aflopen van de toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 op die datum en zijn uitzetting tot schending van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) kan leiden. Hiertoe voert de minister aan dat de rechtbank heeft miskend dat bij de vreemdeling niet het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat hij hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd zou verlenen, omdat de IND-medewerker de vreemdeling geen daartoe strekkende toezegging heeft gedaan. Volgens de minister duidt het feit dat zowel een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'conform beschikking minister' als onder de beperking 'medische noodsituatie' vanwege het gevaar dat de vreemdeling voor de openbare orde vormt, kan worden afgewezen er juist op dat de IND-medewerker een vergissing heeft gemaakt, omdat hij anders niet aan de gemachtigde van de vreemdeling zou hebben gevraagd om de beperking te wijzigen, maar de aanvraag direct zou zijn afgewezen. Voorts voert de minister aan dat de rechtbank heeft miskend dat de toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 losstaat van het besluit om de vreemdeling geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen en de vreemdeling een aanvraag om verdere toepassing van die bepaling kan indienen.

2.2.2. Anders dan de rechtbank heeft aangenomen, is bij de vreemdeling door de in voormelde telefoonnotitie weergegeven telefoongesprekken niet het gerechtvaardigde vertrouwen gewekt dat de minister hem hoewel hij een gevaar voor de openbare orde vormt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'medische noodsituatie' zou verlenen. Hierbij is van belang dat uit die telefoonnotitie niet blijkt dat de IND-medewerker de vreemdeling een daartoe strekkende toezegging heeft gedaan en de gemachtigde van de vreemdeling vanuit zijn juridische deskundigheid redelijkerwijs behoorde te weten dat de vreemdeling niet aan de vereisten voor verlening van die verblijfsvergunning voldeed. Of de

IND-medewerker in eerste instantie al dan niet over het hoofd heeft gezien dat de vreemdeling een gevaar voor de openbare orde vormt, is hierbij niet van belang. Evenmin is hierbij van belang dat de minister heeft bepaald dat de uitzetting van de vreemdeling tot 29 juni 2011 achterwege blijft en diens eventuele uitzetting tot schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zou kunnen leiden.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen wordt het besluit van 13 april 2011 getoetst in het licht van de daartegen voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

2.4. Nu uit de hiervoor in 2.2 weergegeven telefoonnotitie blijkt dat de vreemdeling heeft ingestemd met de wijziging van de beperking van de aangevraagde verblijfsvergunning, faalt zijn betoog dat de minister ten onrechte niet heeft beoordeeld of hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'conform beschikking minister'.

2.5. De vreemdeling voert aan dat de minister ten onrechte niet met toepassing van artikel 4:84 van de Awb is afgeweken van de in paragraaf B1/4.4.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 opgenomen beleidsregel dat, voor zover thans van belang, een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd krachtens de artikelen 16, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, en 3.77, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000, wordt afgewezen indien de desbetreffende vreemdeling vanwege het plegen van een misdrijf tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf is veroordeeld. Hierbij voert hij aan dat door de hiervoor bedoelde telefoongesprekken van 15 en 21 april 2010 bij hem het vertrouwen is gewekt dat de minister hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'medische noodsituatie' zou verlenen.

2.5.1. De beroepsgrond faalt, reeds gelet op hetgeen hiervoor in 2.2.2 is overwogen.

2.6. Hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd over de tegenwerping van het paspoortvereiste behoeft geen bespreking, omdat reeds uit hetgeen hiervoor in 2.2.2 en 2.5.1 is overwogen volgt dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'medische noodsituatie' in aanmerking komt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 29 juli 2011 in zaak nr. 11/16132;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. E. Steendijk en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

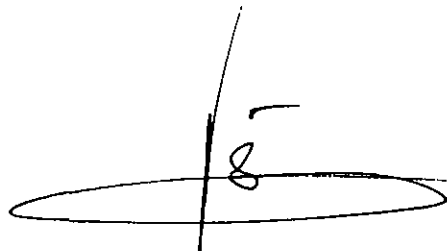
w.g. Hartsuiker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 augustus 2012

620.

Verzonden: 31 augustus 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser